

JAK SPRÁVNĚ PROJEVIT ÚCTU KRISTU

Chceš prokazovat úctu Kristovu tělu? Nepřehlížej tedy, že je nahý: abys mu tady v chrámě neprokazoval úctu hedvábnými rouchy, a venku nepřehlížel, že je deptá zima a nahota. Kdo řekl: „*To je mé tělo,*“ (*chléb proměněný v Kristovo Tělo*) - a také svým slovem stvrdil skutečnost, je týž, který řekl: „*Viděli jste mě hladovět, a nedali jste mi najíst,*“ a také: „*Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších bratří a sester, ani pro mne jste neudělali.*“ To jistě nevyžaduje žádná zdobená roucha a zlaté předměty, ale čistou duši, která vidí potřeby druhých; drahá roucha však vyžadují velkou péči.

Učme se tedy být moudří a uctíváme Krista tak, jak to chce on sám. Tomu, kdo je uctíván, je přece nejmilejší taková pocta, jakou si sám přeje, nikoli taková, jakou si vymyslíme my. Tak například Petr se domníval, že bude pro Krista poctou, nedá-li si od něho umýt nohy; co chtěl, nebyla ovšem pocta, nýbrž něco opačného. Také ty prokazuj Bohu takovou poctu, jakou on sám si přeje, a majetku užívej ve prospěch chudých. Vždyť Bohu přece není třeba zlatých rouch, nýbrž zlatých duší.

To neříkám proto, že bych chtěl zabraňovat darování takových věcí chrámu, požaduji však, aby je provázely, *ba předcházely* skutky milosrdenství.

Bůh zajisté přijímá i ty dary, milosrdenství však mnohem raději. Tam totiž má užitek jenom ten, kdo dary přináší, tady však i ten, kdo je přijímá. Tam může být takový čin i příležitostí se ukázat, zde však jde o milosrdenství a o lásku k bližnímu.

Co prospěje, je-li Kristův stůl plný zlatých kalichů, zatímco sám Kristus hyne hladem? Nejprve hladového nasýt a teprve pak můžeš z přebytku vyzdobit i jeho stůl. Dal bys udělat zlatý kalich, ale pohár studené vody bys nepodal? Co prospěje opatřovat zlatem zdobené pokrývky na Kristův oltář, jemu však neposkytnout ani to nejnutnější oblečení? K čemu by to bylo? Řekni ostatně: Kdybys viděl, že se někomu nedostává základního jídla, a ty bys se nesnažil zahnat jeho hlad, a jen bys obložil jeho stůl stříbrem, myslíš, že by ti byl vděčný? Nebo by ho to spíše ponížilo? Anebo kdybys viděl někoho oblečeného do roztrhaných hadrů a zkřehlého zimou, a místo abys mu dal oděv, bys mu stavěl zlaté sloupy a tvrdil, že to děláš na jeho počest, nemyslíš, že by se domníval, že si z něho tropíš posměch a že ho strašně urážíš?

Stejně tak uvažuj i o Kristu, když jde kolem tebe jako žebrák a cizinec, který nemá střechu nad hlavou, ale ty ho nepřijmeš jako svého hosta a místo toho dáváš vyzdobit v chrámu podlahu, stěny a sloupové hlavice a zavěšuješ světla na stříbrné řetězy. A on je zatím spoutaný v žaláři, a ty se na něho nechceš ani jít podívat. Neříkám to proto, že bych zabraňoval prokazovat i takovéto pocty; jen doporučuji věnovat se navíc i něčemu dalšímu, nebo *spíš především* tomu. Nestalo se, aby někdo byl někdy obviněn z toho, že neprokazoval pocty, ale tomu, kdo nedbá skutků lásky, hrozí zatracení, neuhasitelný oheň a trest ve společnosti zlých duchů. Takže ne abys krášлил chrám a přitom nedbal trpícího bratra; neboť on je drahocennější přibyték Boží než samotný chrám.

Z kázání sv. Jana Zlatouústého

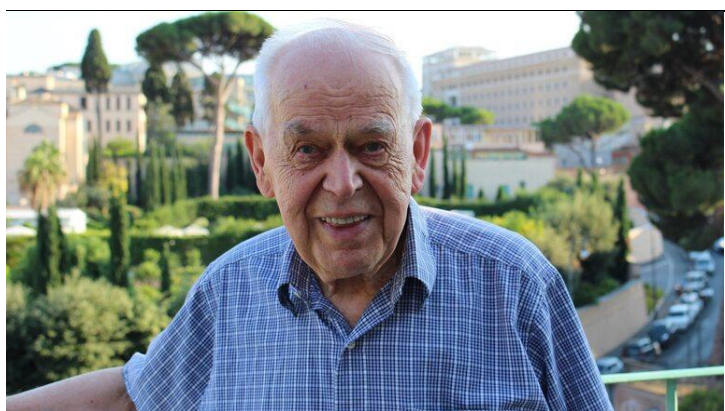

P. Josef KOLÁČEK, jezuita (*1929 – +2019)

V úterý 10. září 2019 ve večerních hodinách ve věku 90 let zemřel na infarkt v Římě P. **Josef Koláček**, český jezuita, teolog, překladatel, spisovatel, básník a publicista, dlouholetý redaktor a bývalý vedoucí české sekce Radia Vatikán.

Svým pětaticetiletým působením ve Vatikánském rozhlasu se stal P. Koláček určitou legendou. Jeho jméno se zapsalo do dějin církve, Vatikánu i Tovařystva Ježíšova. Do konce života byl aktivní jako překladatel a duchovní rádce. Byl také jedním z prvních členů *Českého náboženského střediska Velehrad* v Římě.

Zemřel člověk, který byl hlasem svobody a tím, jehož hlas prostřednictvím rádiových vln po řadu let totality vléval naději a odvahu v boji s komunismem v tehdejší Československu.

P. Josef Koláček SJ se narodil 1. září roku 1929 v Brně – Bystrci. Po maturitě na gymnáziu v roce 1948 vstoupil do jezuitského řádu. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl v rámci bolševické „Akce K“ (zničení všech klášterů) zatčen spolu s ostatními jezuita a deportován do koncentračních klášterů v Bohosudově a Oseku, později byl povolán k vojenské službě a zařazen do PTP (Pomocných technických praporů) na Slovensko. Zde byli tzv. pětépáci nasazováni za primitivních pracovních podmínek jako stavební dělníci.

V letech 1954–1968 pracoval jako pomocný dělník v brněnské Zbrojovce a tajně studoval teologii.

Mnohokrát byl vyšetřován v různých procesech s jezuita, ale nikdy nebyl odsouzen. Na kněze byl vysvěcen tajně 23. ledna 1968 tajným biskupem, žijícím v Brně, Felixem M. Davidkem.

V roce 1968 odešel do rakouského Innsbrucku, kde dokončil svá studia teologie. V roce 1970 byl povolán do Říma, kde začal pracovat jako redaktor české sekce Vatikánského rozhlasu. V letech 1971–2001 byl jejím vedoucím, čímž se stal nejdéle sloužícím šéfredaktorem českého vysílání Radia Vaticana.

Během roku 1985 učil papeže Jana Pavla II. před jeho cestou do Rakouska česky, aby tam papež mohl skrz rakouskou televizi, naladitelnou i na českém území, Čechy pozdravit. Svatému Otci nebylo tehdy českou bolševickou vládou umožněno účastnit se jubilejní velehradské pouti (1100 let od úmrtí sv. Metoděje), a proto chtěl papež alespoň ve Vatikánu sloužit mši svatou s kázáním v češtině a slovenštině, kterou rakouská televize odvysílala.

Po roce 2001 P. Koláček nadále působil jako redaktor české sekce RV. Věnoval se překladatelské a spisovatelské činnosti a dějinám jezuitského řádu.

V roce 2010 ocenili čeští a moravští biskupové Otc Koláčka za dlouholeté působení v české sekci Vatikánského rádia a za literární a publicistickou činnost a udělili mu „Pamětní medaili České biskupské konference. Roku 2012 se P. Koláček stal laureátem Ceny města Brna v oblasti „žurnalistika a publicistika“. Roku 2016 mu Ústav pro studium totalitních režimů udělil Cenu Václava Bendy za statečné občanské postoje v době komunistické diktatury, kterou P. Koláček převzal v Praze 23. listopadu 2016.

„*Doma jsem u Pána,*“ řekl Otec Koláček v nedávno zveřejněném rozhovoru u příležitosti jeho 90. narozenin.

Pohřební obřady za Otce Josefa se konaly 12. září 2019 v kapli hlavního sídla jezuitského řádu v Římě. Poté bylo tělo zesnulého uloženo na římském hřbitově Campo Verano.

Otec Josef Koláček je dobře znám i našim starším švýcarským krajanům. Několikrát byl i zde ve Švýcarsku vést duchovní obnovy pro krajany. Tedy i od nás mu patří poděkování s přáním, aby celou věčnost prožíval v radosti a blízkosti Pána Ježíše, kterému tak poctivě celý život sloužil.

*Hledám tě, moje světlo,
nechci patřit noci...
Přichází za mnou smrt,
když jsi někdy pryč;
ale v mlčení duše rozpřahuji náruč,
abych naslouchal tvému hlasu...*

Z jedné adventní úvahy Otce Josefa Koláčka

30 LET od svatořečení ANEŽKY České – i pádu komunismu v Československu

Svatá **Anežka Česká**, jedna z nejslavnějších českých světic, přichází na svět 20.1. 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské.

V dětství je Anežka vychovávána v cisterciáckém klášteře ve slezských Třebnicích a v premonstrátském klášteře v Doksech, několik let poté stráví na vídeňském dvoře Babenberků.

Postavení královské dcery ale Anežku neuspokojuje, její touhou je vstoupit do kláštera a stát se služebnicí Boží – tato touha se jí ale splní až po smrti otce v roce 1230, kdy si prosadí rozhodnutí po několika neúspěšných svatebních jednáních, že se bude plně věnovat duchovnímu povolání.

V roce 1232 pak Anežka zakládá špitál sv. Františka pro chudé a nemocné Na Poříčí (od roku 1252 špitál sídlí poblíž JUDITINA, dnešního Karlova, mostu) – v roce 1233 poté poblíž špitálu vznikají dva kláštery: mužský klášter menších bratří sv. Františka a ženský klášter řádu sv. Kláry (podle dochovaných dopisů je Anežka se svatou Klárou v úzkém osobním kontaktu).

Do kláštera klarisek pak Anežka v roce 1234 sama vstupuje a záhy se stává jeho představenou (abatýší). V roce 1237 se Anežka pokouší o založení vlastního řádu, založeného na přísném dodržování řádových regulí františkánského řádu, ale papež Řehoř IX. nemá pro její snahy dostatek pochopení a vznik nového řádu nepovolí.

Anežka se nato vzdává hodnosti abatýše kláštera sv. Kláry a od roku 1238 pak užívá (a to až do své smrti) titul „starší sestra“ – po dobu jejího života pak zůstává titul abatýše pražského kláštera klarisek neobsazen.

Po celý svůj život je Anežka Česká činná nejen jako členka řádu klarisek, též se významně zapojuje do veřejného života své doby, nemalý vliv má mimo jiné na svého bratra, krále Václava I. v roce 1249 za české vnitro-politické krize se například přímo podílí na smíru mezi ním a jeho odbojným synem Přemyslem Otakarem II.

V roce 1252 pak vzniká z Anežčina popudu pražský klášter křižovníků s červenou hvězdou, jediný specificky český řeholní řád.

Anežka Česká umírá 6. března roku 1282, pohřbena je v klášterním chrámu Na Františku. Již nedlouho po smrti pak začíná být Anežka českým lidem považována za svěťici. Na její přímluvu se dějí četné zázraky.

O svatořečení Anežky se snaží, neúspěšně, již Jan Lucemburský, poté jeho syn Karel IV. a později pak např. Leopold II. Habsburský. Teprve pražský arcibiskup kardinál Schwarzenberg dosahuje v roce 1874 prohlášení Anežky za blahoslavenou.

Svatořečena je pak 12. listopadu roku 1989 papežem Janem Pavlem II. A pár dní na to začíná nová éra českých dějin. 17. listopadu 1989 začíná „sametová revoluce“, povstání českého národa proti komunistické nadvládě a její definitivní konec. Po třiceti letech je však třeba si položit otázku: *Jak jsme tuto dobu svobody využili? Nedali jsme přednost hmotnému blahobytu před duchovními hodnotami?* Ať si každý poutivě odpoví sám pro sebe...

Kopat neumím, žebrot se stydím...

Evangelium o nepoctivém správci (LK 16,1-13) patří k nejméně srozumitelným textům Nového zákona. Hlavní poselství je však jasné: Ježíšovi učedníci by měli být v prosazování Božích zájmů alespoň tak prozíraví, jako jsou děti tohoto světa při prosazování svých sobeckých zájmů materiálních.

Nejčastějším kritériem, které používáme ke srovnání rozvoje státu a blahobytu lidí, je tzv. hrubý domácí produkt. Jakmile se zpomalí jeho růst, vláda i občané zpozorní a začnou vymýšlet všemožná opatření, jak tento negativní vývoj zvrátit. Jednají prozíravě – nikdo přece nechce snižovat svůj materiální komfort. Máme však také obdobná kritéria ke srovnávání našeho duchovního růstu? Abychom, když se zpomalí, mohli stejně usilovně hledat nápravu?

Duchovní hodnoty mají tu nevýhodu, že se nedají spočítat, statisticky vykázat, srovnávat. Pravidelné chození do kostela může ukazovat spíš na náboženský zvyk (folklór) než na živou zbožnost. Časté mluvení o Bohu může vypovídat o snaze druhými manipulovat. Úzkostlivé až přemrštěné dodržování náboženských předpisů může být znakem lidské nezralosti. Duchovní růst je tedy potřeba posuzovat podle jiných kritérií. Najdeme je v Bibli a křesťánské tradici.

Kdo je tedy prozíravý „dítětem světla“?

Prozíravý „dítětem světla“ je ten, kdo má silné vědomí smyslu svého života a konání, a s tím spojenou motivaci, optimismus a naději: „*Svět bez Boha nemůže být ničím jiným než světem beze smyslu,*“ napsal papež Benedikt XVI. Stále více lidí podléhá beznaději, stresu, drogám, sebevraždám... Nevidíme smysl v rodině a plození dětí, pracujeme jen kvůli výdělku, bez radosti z práce samotné. V takovém světě je jistota smyslu, který sahá až za hranice smrti, vzácným zbožím.

Prozíravý „dítětem světla“ je ten, kdo vystačí s málem, a přitom je šťastný. Žijeme ve světě reklamy, konzumu, nakupování a vyhažování. Není snadné se od toho oprostit: být ochoten pracovat za méně peněz, ale s hlubším vědomím smyslu: nekopit sobě a svým dětem všechno, co mají druzí, pokud to skutečně nepotřebujeme; hospodařit s potravinami tak, bychom nic nemuseli vyhazovat. Takové jednání je náročné, vyžaduje odvahu i kreativitu, ale pro křesťana je etickou povinností: „*Nemůžete sloužit Bohu i mamonu!*“

Prozíravý „dítětem světla“ je ten, kdo má úctu k ostatním lidem bez rozdílů, a nejvíce k těm, kdo trpí největší nouzí.

Žít z moci Božího Ducha!

Když vidíme tento výčet, těžko se ubráníme dojmu, že duchovní hodnoty v naší společnosti nerostou (na rozdíl od hrubého domácího produktu). Jaká „opatření“ máme zavést, abychom tento negativní jev zvrátili?

První krok je jasný: začít sám u sebe! Od těch nejjednodušších věcí, neboť „*kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci.*“

Druhý krok: žít s Bohem, vnímat jeho přítomnost, nechat se proniknout jeho Duchem. Prosazovat prvenství duchovních hodnot oproti materiálním totiž znamená myslet a jednat v rozporu s většinou, často v rozporu i se svou, od prvního hříchu narušenou přirozeností. A to není možné bez silného zdroje inspirace a energie: „*Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše lidská přirozenost.*“ (Gal 5,16)

Třetí krok: pracovat na zvýšení důvěryhodnosti církve (my všichni pokřtěni jsme církev!). Ta by měla být nositelkou duchovních hodnot nejen ve svých slovech, ale zejména v činech: Jak církev hospodaří se svým majetkem? Jak se chová k chudým, nemocným, uprchlíkům? Jak reaguje na nemorální jednání či názory některých politických a vládních představitelů?

Na konci září vždy slavíme svátek svatého Václava. Jako moudrý panovník se snažil podporovat jak ekonomický rozvoj našeho národa, tak také rozvoj duchovní a mravní. Jeho příklad a odkaz je i dnes aktuální!
(Z myšlenek P. Michaela Martinka, salesiána)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci)
- Winterthur:** každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*přátelské posezení* u kafe po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
- Aarau:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **10.00** h. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
- Luzern:** každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Aarau i Luzernu po mši svaté *přátelské posezení* u kafe)
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.00** mše sv., po ní modlitba růžence; (v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“).
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. v **19.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich (Od **18.45** hod. – ADORACE)
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2. a 4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2. a 4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. v kryptě kostela Dreifaltigkeit na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, Rue Virg.-Malnati 3, **Meyrin**
v **Lausanne:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.30** hod. v Chapelle du Servan, Chemin E.-Grasset 12

Aktuální informace Čes. i Slov. misie najdete také na www.slovaci.ch a pouze Slov. misie na www.skmisia.ch !

MIMOŘÁDNÁ OZNÁMENÍ

DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – všechny farnosti, kde se scházejí ke svým bohoslužbám různé národnostní skupiny, se setkávají jednou za rok společně.

Toto jsou letošní termíny, které se týkají také nás:

ZÜRICH: Ve farnosti Herz-Jesu Wiedikon se tato slavnost koná v neděli **29.9.2019**. Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění a kulturní program v prostorách farního centra Johanneum.

Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!

AARAU: Ve farnosti Peter und Paul (u nádraží) se tato slavnost koná v neděli **29.9.2019**. Společná bohoslužba je od **11.00** h., po ní následuje Aperó.

LUZERN: Ve farnosti St. Karl na Spitalstrasse se tato slavnost koná v neděli **17.11.2019**. Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění v prostorách farního centra.

MIMOŘÁDNÁ VÝROČÍ – Setkání krajanů **15.11.2019** u příležitosti **30. VÝROČÍ** svatořečení **Anežky České** a následného pádu komunismu po „Sametové revoluci“ v tehdejší Československu. K tomuto jubileu se uskuteční setkání krajanů ve Švýcarsku v pátek **15.11.2019** ve velkém sále (Theatersaal) **Italské misie** v Zürichu, Feldstrasse 109. Začátek v **17.30** (Aperó), od **18.00** h. hlavní program.

Parkování ve dvoře misie – asi jen 25 aut. Lépe místní dopravou: BUS č.31 od hlavního nádraží směr Bahnhof Altstetten-Farbhof, stanice „Bäckeranlage“ – přímo u misie.

SETKÁNÍ KRAJANŮ v ŘÍMĚ:

U příležitosti **30. VÝROČÍ** svatořečení **Anežky České**, se koná v Římě národní pouť ve dnech **11.-13. listopadu 2019**. Program pouti:

pondělí 11.11.2019 zahájení: **15.00** h. česká mše sv. v bazilice S. Maria Maggiore; **17.30** koncert ke cti sv. Anežky a našich národních patronů v kostele S. Maria degli Angeli (v těsné blízkosti Termini a nedaleko baziliky S. M. Maggiore).

- **úterý 12.11.2019** – Den 30. výročí svatořečení: **10.00** h. národní mše svatá v bazilice sv. Petra ve Vatikánu společně s biskupy, kněžími a věřícími. Následovat bude společná modlitba u oltáře sv. Václava v bazilice sv. Petra a v kryptě u sochy sv. Anežky České.

středa 13.11.2019 – **9.30** generální audience se Svatým otcem Františkem

15.00 česká mše sv. v bazilice sv. Jana v Lateránu, při níž bude zakončen program národní pouti.

Čeští a moravští biskupové se poté setkají v papežské koleji Nepomucenum s krajanů žijícími v zahraničí.

Valná hromada členů Českého náboženského stře-diska VELEHRAD se koná letos v úterý **12.11.2019** odpoledne v poutním domě Velehrad.

Pokud by měl někdo z krajanů zájem o pobyt v Římě v tomto termínu, může se informovat přímo v Římě: **Tel: 0039/06/636256**, E-mailem: velehrad.roma@gmail.com
Zřejmě už však bude vše obsazeno.

Podrobné informace na „Webseite“: www.velehrad.net

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Telefon: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich , T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch